

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 9Csp/29/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1118206174
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Hadrbulcová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1118206174.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Hadrbulcovou v právnej veci žalobcu: H. P., X.. XX.XX.XXXX, D. XXX, XXX XX Z., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o. Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47234466, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25,81109 Bratislava, IČO: 35807598, zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, IČO: 42185190, o zaplatenie 2 822,60 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2 822,60 eur spolu s 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 2 822,60 eur od 05.04.2018 do zaplatenia všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I dňa 05.04.2018 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 2 822,60 eur. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 15.02.2013 došlo medzi žalobcom a žalovaným k uzavretiu zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1 000.- eur. Žalobca sa zaviazal v 12 mesačných splátkach splatiť sumu zvýšenú o poplatok vo výške 968.- eur, teda súhrnne 1968 ,- eur. Žalobca vyhlásil, že predmetné finančné prostriedky poskytnuté žalovaným použil výhradne na súkromne účely, pričom tak zamýšľal už pri samotnom podpise zmluvy. Zároveň uviedol, že v predmetnej zmluve došlo k dvojitému označeniu žalobcu. Zdôraznil, že je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv snaha označiť dlžníka ako podnikateľský subjekt (napríklad údajom IČO), a ak to nie je možné (v prípade ak dlžník nemá žiadne podnikateľské oprávnenie) účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobca je v predmetnej zmluve o úvere označený rodným číslom, číslom OP, trvalým bydliskom, a zároveň aj IČO-m. K takému označeniu treba v zmysle vyššie uvedenej argumentácie dodať, že takáto praktika žalovaného jasne smeruje k tomu, že pri uzatváraní zmlúv sú spotrebiteľa navádzaní na uvedenie údajov IČO z toho dôvodu, aby sa žalovaný vyhol aplikácii prísnejších ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Takéto dvojité označenie žalobcu, teda údaje typické pre fyzickú osobu - nepodnikateľa a zároveň uvedenie údajov IČO vzbudzuje pochybnosti a je nepochybné, že zo strany žalovaného ide len o obchádzanie zákona. Ďalej je potrebné poukázať na to, že označovanie osobnými údajmi je pre vzťahy týkajúce sa podnikateľov nezvyčajné a netypické. V zmysle uvedeného poukázal na bohatú judikatúru súdov Slovenskej republiky:

- Uznesenie ústavného súdu Slovenskej republiky I.US 285/2011-16 z 24.08.2011, ktorý okrem iného uviedol nasledovne: „K námietke oprávneného v odvolaní, že vzhľadom na osobu povinného - podnikajúca fyzická osoba - sa v danom prípade nejedná ani o spotrebiteľský vzťah ako taký a nie je možné daný vzťah podriaďovať pod právnu úpravu spotrebiteľského úveru, keďže ani jeden z účastníkov

konania nie je spotrebiteľom, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade, aj keď bol povinný v zmluve o úvere označený tak rodným číslom, ako aj IČO-m, nebolo preukázané, že by konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu jeho obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Navyše zo samotnej zmluvy o úvere nevyplýva účel poskytnutia peňažných prostriedkov, či už na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania dlžníka, ktorý by vylučoval aj aplikáciu z. č. 258/2001 Z. z., a nevyplýva z nej ani to, aký má poskytnutý úver súvis s podnikaním dlžníka. Podľa názoru odvolacieho súdu je v záujme oprávneného pri uzatvorení zmluvy, ktorá nemá byť považovaná za spotrebiteľskú zmluvu špecifikovať účel uzatvorenia zmluvy priamo v zmluve tak, aby bol jasný a zrozumiteľný. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy o úvere zaťažuje toho, kto túto skutočnosť tvrdí, čiže oprávneného. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že na vzťah medzi oprávneným a povinným je potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, t. j. Občiansky zákonník v ust. § 52 a nasl., ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.”

- Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 4 CoE 100/2013 - 133 sa stotožnil s posúdením zmluvného vzťahu medzi oprávneným a povinným ako vzťahu spotrebiteľského zo strany prvostupňového súdu “nakoľko vzhľadom na označenie dlžníka (povinného) v predmetnej úverovej zmluve nie je z jej obsahu možné ustáliť, či povinný túto zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ alebo ako nespotebiteľský subjekt v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Uvedené nemožno bezpečne ustáliť s poukazom na „dvojaké“ označenie povinného v tejto zmluve tak osobnými údajmi, ktoré sú typické pre nepodnikajúcu fyzickú osobu (meno, priezvisko, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu a trvalé bydlisko) ako aj údajmi charakterizujúcimi fyzickú osobu podnikateľa (obchodné meno, IČO, miesto podnikania). Z uvedených údajov dokonca možno dôjsť skôr k predpokladu, že povinný uvedenú zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ a nie ako podnikateľ, keď údaje obsiahnuté v rámci označenia zmluvných strán, ktoré by charakterizovali povinného ako podnikateľa sú voľne dostupné vo verejnej časti živnostenského registra alebo tiež z osvedčenia o živnostenskom oprávnení. Naopak údaje charakterizujúce povinného ako fyzickú osobu nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je možné ich zistiť len z dokladov priamo poskytnutých povinným, napríklad z občianskeho preukazu. Zo znenia predmetnej zmluvy je zrejmé, že verejná listina (napr. Občiansky preukaz) nebola pri uzatváraní zmluvy využitá len na identifikáciu dotknutej fyzickej osoby, či napr. ide o tú istú osobu, ktorá predložila živnostenské oprávnenie, ale tieto údaje boli do obsahu zmluvy priamo zahrnuté. Preto sa dá predpokladať, že dlžník v uvedenom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ. Predmetná zmluva o úvere má povahu značne jednostrannej adhéznej zmluvy obsahujúcej veľké množstvo ustanovení znevýhodňujúcich dlžníka, ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Jej forma na predtlačenom formulári spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami skôr svedčí o skutočnosti, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi. V prípade pochybnosti o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ, oprávnený), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Bezpečným preukázaním nemôže byť (nie je) všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, prípadne uvedenie identifikačného čísla osoby a ani údaj o tom, pod akým číslom je fyzická osoba zapísaná v živnostenskom registri. Takéto údaje neposkytujú odpoveď na otázku, v akom odbore podnikania povinný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť a akú konkrétnu súvislosť s podnikateľskou činnosťou vôbec uzatvorenie zmluvy o úvere má. Oprávnenému sa nepodarilo preukázať, že povinný pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a teda že predmetná zmluva má nespotebiteľský charakter.

- Uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 8NcC/25/2014-36 proti totožnému odporcovi spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. akým je v tomto prípade žalovaný, kde krajský súd rozhodol, že nesúhlas s postúpením veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp.zn. 18C/72/2013, je dôvodná. Okrem iného Krajský súd vo veci formálne zhodnej formulárovej zmluvy aká je v tomto prípade konštatoval “nepochybne došlo k uzatvoreniu typovej (adhéznej) zmluvy, ktorá mala podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podmienkami s nemožnosťou zmeniť či ovplyvniť ich

znenie...Svoje postavenie spotrebiteľa navrhovateľ odôvodňoval tým, že pri uzatváraní zmluvy ani pri jej plnení nevystupoval vo vzťahu k odporcovi ako podnikateľ, ktoré jeho tvrdenie bude v konečnom dôsledku predmetom konania vo veci samej.“ V tejto súvislosti odkázal KS BA na rozhodnutie Krajského súdu Trnava v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10 CoE/70/2010, ktorý konštatoval, že „bezpečným preukázaním nemôže byť (nie je) len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má.“

- Uznesenie Krajského súdu Košice, sp. zn. 4CoE/58/2013, ktorý sa nestotožnil s „predčasným“ právnym záverom súdu prvého stupňa, že nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom nevyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal nato, že označenie povinnej v exekučnom titule, ako aj v návrhu na začatie exekúcie obsahuje IČO, ktoré môže svedčiť o skutočnosti, že úver mohol byť poskytnutý povinnej na účel podnikania. Avšak fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže uzavrieť aj takú zmluvu o úvere, ktorá sa netýka jej podnikateľskej činnosti, teda takú zmluvu, ktorá je zameraná na uspokojovanie jej osobných potrieb a potrieb jej členov rodiny a domácnosti. Súd konštatoval, že „púhe označenie povinnej IČO-m nemôže viesť k záverom o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá na účel podnikania.“

2. Žalobca zdôraznil, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzniknutý na základe predmetnej zmluvy o úvere je v tomto prípade vzťahom spotrebiteľským, čo možno vyvodíť aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 ktorý konštatoval, že „ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil“, t. j. v predmetnom prípade v neprospech žalovaného. Poukázal na rozhodnutia súdov:

- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 15 Co/497/2014, v ktorom okrem iného uvádza, že „Spotrebiteľ nemôže mať vedomosť o následkoch označenia ako podnikateľského subjektu prípadne použitia finančných prostriedkov na podnikateľské účely, pričom veritelia zneužívajú neznalosť spotrebiteľov o následkoch ich označovania ako podnikateľských subjektov a za tým účelom využívajú nekalé obchodné praktiky, ktoré typickým príkladom je práve duplicitné označenie subjektov.“

- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13CoE/165/2013-103, ktorý hovorí: „Z predloženej zmluvy jednoznačne nevyplýva, či povinná uzavrela zmluvu o úvere ako fyzická osoba- nepodnikateľ alebo ako podnikateľ, a či v druhom z uvedených možností pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konala alebo nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti. Zmluvnými stranami sú dodávateľ, spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorej predmet činnosti je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, teda koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je subjekt, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Povinná na základe výzvy súdu oznámila, zmluvu o úvere uzatvorila ako fyzická osoba - spotrebiteľ a zo žiadneho jej úkonu pri žiadosti o úver nevyplývalo, že by si úver brala na podnikanie. Celá žiadosť o úver ako aj zmluvu o úvere vypísala obchodná zástupkyňa oprávneného a povinná žiadosť len podpísala.“ Na základe uvedeného KS BB ďalej konštatoval „že je nepochybné s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsahu zmluvy a vopred pripravenom obsahu zmluvy na predtlačenom formulári bola uzavretá spotrebiteľská zmluva podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto je potrebné na tento právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva.“

3. Vzhľadom na povahu a obsah uzavretej zmluvy, je zrejme že ide o spotrebiteľskú zmluvu nakoľko žalobca pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu považoval za potrebné aplikovať na predmetný vzťah príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalobca ďalej považoval výšku dohodnutej odplaty za poskytnutý úver/pôžičku za neplatný právny úkon pre jej priamy rozpor so zákonom podľa § 39 a 53 ods. 6 OZ: „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“ V predmetnej zmluve o úvere je uvedené, že sa žalobca zaviazal zaplatiť žalovanému poplatok vo výške 968.- eur. Predmetná zmluva o úvere obsahuje väčšie množstvo ustanovení, ktoré možno kvalifikovať ako neprijateľné zmluvné podmienky a ustanovenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi. Najrozpornejšími ustanoveniami, ktoré sú v zrejmom a hrubom rozpore s dobrými mravmi sú ustanovenia týkajúce sa odplaty za poskytnutý úver. Odplata za poskytnutý úver dosiahla úroveň takmer 97 %, čo niekoľkonásobne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo je v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 OZ: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.“ Zároveň,

vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške ročnej odplaty v miere 97 % z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj napriek tomu, že nie sú stanové limity na výšku úrokov pri úveroch a finančných pôžičkách a ich hodnota je ponechaná na dohodu zmluvných strán, ich konečná výška nie je neobmedzená. Uvedené potvrdzujú sudy pri svojej rozhodovacej činnosti napr.:

- Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 28. septembra 2011 č. k. 3Co 3/2011, v ktorom súd posúdil dohodu o výške úrokov medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom prevyšujúcu úroky požadované v bankách (13,84 % p.a.) pre rozpor s dobrými mravmi za absolútne neplatnú. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý za neprimerané protiplnenie pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti spotrebiteľa. Pri tzv. civilno-právnej úžere je podľa názoru krajského súdu úverová zmluva absolútne neplatná pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Krajský súd uviedol, že ak by nešlo o nadvládu veriteľa nad spotrebiteľom (tieseň, čiastočná ľahkomyselnosť) boli by pri nebankovej spoločnosti akceptovateľné vyššie úroky, rozhodne však nie o 100 % vyššie oproti priemeru bánk, pričom zohľadniť sa musia vždy aj osobitosti prípadu. Krajský súd uzavrel, že úverovanie nebankoviek je pridrahé a pre sociálne slabšie obyvateľstvo to spôsobuje nezanedbateľné ťažké životné situácie. Námietka, že spotrebiteľ bol oboznámený s úverovými podmienkami neovplyvní záver o neplatnosti úrokov, keďže dôležitý je stav núdze spotrebiteľa a súčasne neprimeraná výška úrokov.

- Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 9. novembra 2010 č. k. 17Co/313/2010-99, v ktorom „sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu a uviedol, že ak si navrhovateľ uplatňoval úroky najmenej vo výške 24 % ročne, teda takmer trojnásobne ako banky pri úveroch pre fyzické osoby v rovnakom období, potom úroky podstatne prevyšovali obvyklé úroky požadované bankami, a sú preto v rozpore s dobrými mravmi. Súd neuznal argumenty nebankového subjektu, že úroková miera zodpovedá miere rizika pri poskytnutí spotrebiteľského úveru bez akéhokoľvek zaistenia.“

- Rozhodnutie Okresného súdu Nové Mesto na Váhom zo dňa 29. júna 2010 č. k. 10C/20/2010-83, v ktorom Okresný súd uviedol, že „Nemožno úspešne dôvodiť, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o úvere a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Neprimeranou, odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe jej zjednania obvyklú, najmä s prihliadnutím k úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí úveru. Nebankovým subjektom stanovený úrok podstatnou mierou presahoval horný limit obvyklej úrokovej miery požadovanej bankami, a preto súd vyhodnotil postup spoločnosti za konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré je postihnuté absolútnou neplatnosťou podľa § 39 Občianskeho zákonníka.“

- Rozhodnutie Krajského súdu v Ostrave z 23. 8. 2011 č. k. 16 ICm 944/2010, v ktorom krajský súd skonštatoval, že úrok z úveru je jedným z definičných znakov zmluvy o úvere. Ak teda zákonu alebo dobrým mravom odporuje zmluva v časti odplaty (úrokov), je nutné tento dôvod neplatnosti vzťahovať na celú zmluvu a neplatnou je v tomto prípade zmluva o úvere ako celok. Súd skonštatoval, že neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom v dôsledku rozporu s dobrými mravmi je daná výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ktorá predstavuje 96,31 % a v tomto prípade ide o neprimerane vysoké - úžernícke úroky (úroky v bankách pri porovnateľných úverov predstavovali max. 20 % ročne).

Žalobca poukázal na skutočnosť, že aj v prípade, ak by išlo o obchodnoprávny vzťah, úroky vo výške viac ako 90 % rozhodne sú v rozpore so zásadou poctivého obchodného styku. Poukázal na Dokument Národnej banky Slovenska o priemernej výške úrokovej sadzby za rok 2013.

4. Podľa § 1 ods. 2 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (platného v čase uzavretia úverovej zmluvy) Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

5. Podľa § 9 ods. 2 zákona 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách (platného v čase uzavretia úverovej zmluvy) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

Podľa §11 ods. 1 písm. b/ Poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

6. Z citovaného znenia zákona vyplýva, že pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve a to údaje o druhu spotrebiteľského úveru, ako aj o dobe trvania zmluvy, RPMN, výške, počte a termínoch splátok, mal žalovaný nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 1 000,- eur. Preto aj v prípade, ak by súd nepovažoval dohodu o odplate za neplatný právny úkon nemal žalovaný nárok na úroky a poplatky v zmluve označené ako odplata. Žalobca uvedením do omylu zo strany žalovaného uhradil na jeho účet sumu vo výške 3 822,60 eur, tzn. o 2822,60 eur viac než mal žalovaný nárok. V rozsahu sumy 2 822,60 eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného.

7. Podľa § 451 zákona č. 40/ 1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“) platného v čase uzavretia úverovej zmluvy

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

8. Podľa § 456 OZ Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

9. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný ani napriek výzve žalobcu dlžnú sumu nevrátil uplatnil si žalobca okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 05.04.2018 (nasledujúci deň po konci lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,00 %.

10. Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním doručeným súdu 14.08.2020. Poukázal na skutočnosť, že žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 15.02.2013 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1 000,- eur,(ďalej v texte len ako „zmluva “ v príslušnom gramatickom tvare).Vyššie uvedenú zmluvu o úvere žalovaný ako veriteľ uzavrel s dlžníkom pod obchodným menom H. P. ako fyzickou osobou - podnikateľom označeného IČOm 46730893. Z vyššie uvedeného je možné posudzovať vzťah ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko ide o zmluvný záväzok medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Nie je preto možné aplikovať na zmluvu o úvere ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, keďže o spotrebiteľa v tomto prípade nejde. Zmluvy sa posudzujú podľa Obchodného zákonníka, nakoľko boli uzatvorené medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. „Spornú“ zmluvu o úvere nemožno považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. V predmetnom prípade je sporné, v súvislosti s predmetnou zmluvou o úvere prisúdiť žalobcovi právny status spotrebiteľa, a teda súdom citované ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa sú neaplikovateľné. Žalobcom predložená Zmluva nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ani spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobca vstúpil do právneho vzťahu so žalovaným na základe vyhlásenia, že poskytnuté peňažné prostriedky použije na výkon podnikania, a teda nie na svoju súkromnú potrebu. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobcove prehlásenie je v predmetnej zmluve vlastnoručne podpísané žalobcom. Žalovaný poukázal aj na priložený dôkaz - uzatvorenú zmluvu č. XXXXXXXXXX. Poukázal na to, že žalobca prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania vlastnoručne podpísal, pričom tento prejav vôle je na prednej strane zmluvy o úvere a prehlásenie dlžníka je zrozumiteľne, určito a jasne uvedený hneď vedľa podpisu dlžníka. Žalovaný poukázal na to, že disponuje vlastnoručne podpísaním prehlásením dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na účel podnikania, a teda dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalobcu a ten relevantnými dôkazmi nepreukázal spotrebiteľský charakter, ale len účelovo svojím vyjadrením tvrdí, že sa jedná o spotrebiteľa. Avšak takéto tvrdenia považuje žalovaný za účelové a nedôvodné, ktoré nenachádzajú žiadnu oporu v zákonoch alebo dôkazných prostriedkoch, pričom žalovaný predložil dostatočný dôkazný prostriedok a to vlastnoručne podpísané prehlásenie žalobcu. Žalovaný poukázal na prostriedky procesného útoku, ktoré jasne preukázal a to prehlásenie žalobcu, pričom žalobca ako prostriedok procesného obrany žiadnym relevantným spôsobom nevyvrátil opak, pričom v tomto prípade je potrebné poukázať na ustanovenie § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

11. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013 „Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria predovšetkým úkony urobené pri hre,

zo žartu a podobne. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu.“

12. Žalobca svoju vôľu uzavrieť úverovú zmluvu potvrdil svojim podpisom. Skutočnosť, že Žalobca dodatočne usúdil, že úverová zmluva je pre neho subjektívne nevýhodná ešte nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu a nemožno ju kvalifikovať ako nedostatok vážnosti vôle. Žalovaný poukázal na ustanovenia § 149 a nasl. CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany a koncentráciu konania. Žalovaný mal za to, že nie je naplnená podmienka ustanovenia § 150 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Žalobca vo svojom podaní nepreukázal účel poskytnutia peňažných prostriedkov (len účelovo tvrdil, že ich na účel podnikania nepoužil) ale žalovaný si dostatočne splnil dôkaznú povinnosť, nakoľko predložil prehlásenie dlžníka (žalobcu) že finančne prostriedky použije na účel podnikania. Žalovaný poukázal na zákonnú zásadu koncentrácie konania a zásadu hodnotenia dôkazov ako aj zásadu rovnosti účastníkov konania. Žalovaný sa zároveň domnieval, že ide o naplnenie čl. 5 CSP, teda o zjavné zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu. Mal za to, že nie je naplnená základná zásada CSP v zmysle čl. 8 CSP a to, „Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.“ Dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí. Nedodržanie dôkaznej povinnosti a následne neunesenie dôkazného bremena vedie v prípade žalobcu k procesnej pasivite, ktorá je rovnako sankcionovaná stratou sporu. Poukázal v tomto prípade na Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/196/2009 ako aj rozsudok NS SR sp. zn. 5Obo/52/2010, ktorý konštatuje, že „Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Žalovaný zároveň poukázal na to, že tvrdenia žalobcu nie sú ničím podložené, a teda žalobca spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy riadne neodôvodnil a nepodložil relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v tomto prípade spočíva práve na jeho strane. V prípade ak žalobca žiada podriaďiť zmluvu o úvere uzavretú za účelom podnikania pod znenia zákona o spotrebiteľských úveroch je jeho povinnosťou preukázať skutočnosti svedčiacie v jeho prospech.

13. Poukázal na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Cdo/353/2014, v ktorom sa uvádza: „V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva prospech existencia určitej skutočnosti.“

14. Taktiež poukázal na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4Obo/145/2007, podľa ktorého: „Odvolaním sa na ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p., uviedol, že v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh, pričom podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, ak splnenie tejto povinnosti nevedie k preukázaniu jej tvrdení. Ak teda účastník konania, ktorý splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybne skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, to jest neunesenie tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu dôkazné bremeno má, určujú normy hmotného práva a v zásade ho má ten, v koho záujme je dokazovanie určitej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí.“

15. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vydané v konaní pod sp. zn.: II. ÚS/38/2015-17, podľa ktorého: „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí. Ak účastník neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, vychádza súd pri zisťovaní skutkového stavu z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, ako aj zo skutkových zistení založených na zhodnom tvrdení účastníkov.“

16. Žalovaný bol toho názoru, že je nesporné, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal podriadenie daného sporu pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch. A nakoľko sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľa nemožno aplikovať ustanovenia aby súd ex offio preskúmal predmetnú zmluvu. Žalobca je v predmetnom spore pasívny čo sa týka dôkazného bremena a kontradiktórnosti konania. Dôležité teda je, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel žalobca finančné prostriedky naozaj použil. Žalovaný je povinný preukázať, na aký účel boli peňažné prostriedky poskytnuté. Nenesie, však, povinnosť preukazovať či naozaj klient použije prostriedky na daný účel. Je nemysliteľné aby spoločnosť POHOTOVOSTĚ kontrolovala, ak uzatvorila vyše 400 000 zmlúv o úvere každého klienta, na čo financie použije. Ten sa sám zaväzuje svojim podpisom, že prostriedky budú použité na poskytnutý účel. Na základe uvedeného je nesporné, že žalobca finančné prostriedky použil na výkon podnikania, pričom

podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania. Preto nemožno predmetný úver posudzovať v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

17. Žalovaný poukázal na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.2.2017, sp. zn. 14Co/975/2015, ktorý rozsudok okresného súdu potvrdil. Vo svojom odôvodnení konštatoval, že „Odvolací súd poukazuje na to, že neobstojí tvrdenie žalobkyne uvádzané v odvolaní, kde poukazuje na prenesenie dôkaznej povinnosti na žalovaného s tým, že práve žalovaný mal preukázať, že poskytnutý úvere bol poskytnutý na výkon zamestnania. Súd prvej inštancie správne v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobkyňu v situácií, ak predložená kópia zmluvy o úvere obsahovala v písomnej forme zachytené prehlásenie ňou osobitne podpísané, že finančné prostriedky jej boli poskytnuté na výkon zamestnania.“

18. Poukázal tiež na Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 10Csr/2/2016, zo dňa 16.1.2017, ktorý žalobu žalobcu zamietol nakoľko, „Bez ohľadu na to, na aký účel bol v skutočnosti úver poskytnutý, v prípade rozporu skutočného účelu a účelu deklarovaného v zmluve, musí byť chránená dobrá viera druhej konajúcej strany. To v preskúmvanej veci znamená, že vzhľadom k výsledkom dokazovania súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by úver zo zmluvy zo dňa 18.7.2014 bol poskytnutý na iný účel, než na podnikanie žalobcu.“ Žalobca v zmluve o úvere výslovne prehlásil a svoje vyhlásenie potvrdil osobitne svojím podpisom, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. V zmluve o úvere a všeobecných podmienkach poskytnutia úveru žalobca vyhlásil, že sa oboznámil a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru) a že nemá nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom.

19. Žalovaný uviedol, že vzájomný právny vzťah účastníkov konania je obchodnoprávny a uplatnenie právnych noriem s cieľom ochrany spotrebiteľa nie je vôbec na mieste. Podľa judikatúry ESD dokonca nie je spotrebiteľom ani podnikateľ konajúci mimo rámca svojho podnikania (Rozhodnutie ESD zo dňa 14.03.1991, vo veci 361/89 (G. J.)). Úver si dlžník vzal za účelom podnikania, čím bol vyňatý spod pozitívneho vymedzenia pojmu spotrebiteľ. O spotrebiteľa ide jedine v tom prípade, ak si vzal úver na osobnú potrebu, a teda nie na účely podnikania či povolania. Z predmetnej definície spotrebiteľa jasne vyplýva, že z hľadiska určenia jeho statusu je rozhodujúce, na aký účel bol spotrebiteľský úver poskytnutý, a teda nie na aký účel boli poskytnuté peňažné prostriedky dlžníkom následne použité. Ak bol teda úver výlučne na základe vyhlásenia dlžníka poskytnutý na účel podnikania, nepôjde o spotrebiteľský úver. Je potrebné tiež zdôrazniť, že dlžník podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvného vzťahu za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. toto jeho vyhlásenie akceptovala, nijako ho neovplyvňovala a ani si ho nevynucovala. Ak by toto vyhlásenie napokon bolo nepravdivé, má spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a Občianskeho zákonníka - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi)). Nakoľko žalobca nemienil použiť peňažné prostriedky na svoju súkromnú potrebu, nie je spotrebiteľom. Je potrebné tiež zdôrazniť, že žalobca podľa zmluvných vyhlásení z vlastnej vôle vstúpil do zmluvných vzťahov za účelom poskytnutia peňažných prostriedkov na výkon podnikania a toto vyhlásenie potvrdil svojím podpisom. Žalovaný toto jeho vyhlásenie akceptoval. Táto skutočnosť je pritom jasne preukázaná Zmluvou o úvere. Záverom tejto časti treba uviesť, že žalovaný pri poskytovaní peňažných prostriedkov vychádza čo do účelu z vyhlásenia jednotlivých klientov. Oblasť predmetu podnikania žalobcu je charakterizovaná ako rýchle „pôžičky“, kde nie je žiaden čas na preukazovanie pravdivosti zmluvných vyhlásení klientov. Ak by tieto vyhlásenia napokon boli nepravdivé, má žalovaný k dispozícii viacero právnych inštitútov na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov (§ 49a zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) - dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu pre uvedenie do omylu; § 507 Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov): ak má dlžník poskytnuté peňažné prostriedky podľa zmluvy použiť iba na určitý účel a dlžník ich použije na iný účel, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil bez zbytočného odkladu použité a nevrátené prostriedky s úrokmi. V prípade postavenia žalovaného treba akcentovať aj jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu so žalobcom vstupoval. Argumentácia žalovaného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa, na ktorú zjavne „zabudol“ poukázať žalobca. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ,

nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD, C-464/01, vo veci Johann Gruber proti Bay Wa AG publikovaný o.i. v Š., E., R., E., Š., H., P., H.. C. F.. Občiansky zákoník I. § 1 až 459. Komentár. 2. vydání. Praha : M.. P. L., 2009, s. 468 - 469). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04 publikovaný o.i. v ..

Občiansky zákoník. Velký akademický komentár. 1. svazek. § 1 - 487. Praha, Linde 2008, s. 324; Selucká, M. Ochrana spotrebiteľa v súkromom právu. 1. vydání. Praha : C. H. Beck 2008, s. 54). Analogicky, ak žalobca v Zmluve o úvere uviedol a aj podpísal, že poskytované peňažné prostriedky sú na účel výkonu jeho povolania, treba chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi nepriznať právne postavenie spotrebiteľa.

20. Rovnako posudzoval zmluvu aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6CoE/122/2011, v ktorom zrušil rozhodnutie OS, ktorý zastavil exekúciu z dôvodu, že rozhodcovská zmluva bola v rozpore s normami spotrebiteľského práva, pričom rozhodcovský rozsudok posúdil súd prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré priznáva nedovolené plnenie. Avšak KS ZA zrušil jeho rozhodnutie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom na to, že OS dospel k záveru o postavení povinného ako spotrebiteľa na základe skutočností, ktoré nepreveril ani neodôvodnil. Rovnako ako to je v tomto prípade. Žalobca sa domáha určenia absencií náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak ani jediným dôkazom nepoukázala prečo by sa mala zmluva za spotrebiteľskú považovať.

21. Rovnaký názor zastal opäť Krajský súd v Žiline. Rozhodnutie, ktorým bol návrh zamietnutý je vedené pod sp. zn. 5C/159/2012 zo dňa 06.03.2013. Rozsudok Okresnému súdu potvrdil Krajský súd v Žiline, sp. zn. 7Co/208/2013 zo dňa 28.08.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.10.2013. S obdobným prípadom sa vysporiadal aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa. Okresný súd Žiar nad Hronom rovnako posudzoval zmluvu o úvere, podpísanú za účelom povolania a vyhodnotil ju ako spotrebiteľskú vo svojom rozhodnutí vedenom pod sp. zn. 10C/122/2013-71 zo dňa 10.09.2014. Krajský súd Banská Bystrica dňa 25.11.2015 Rozsudkom sp. zn. 14Co/1553/2014 jeho rozhodnutie zrušil, a odôvodnil to nasledovne: „odporca v konaní pred súdom prvého stupňa namietal spotrebiteľský charakter zmluvy dôvodiac okrem iného aj tým, že na základe uzavretej zmluvy o úvere poskytol odporca navrhovateľke úver na účel povolania, čo vylučuje záver o tom, že by navrhovateľka s odporcom uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Hoci prvostupňový súd na túto okolnosť vypočul v konaní pred súdom navrhovateľku, žiadnym spôsobom sa s takto vykonaným dokazovaním v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal, pričom sa nezaoberal ani vznesenou námietkou odporcu v tomto smere.“

22. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV, ktorý v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/22/2011 uvádza nasledovné :V prejednávanej veci pritom súd dospel k záveru, že v prípade žalobkyne v tomto prípade nejde o spotrebiteľku, predmetný právny vzťah nemožno hodnotiť ako vzťah spotrebiteľský. Išlo tu síce o zmluvu o úvere, avšak nie o úver spotrebiteľský. Ďalej súd uvádza nasledovné „K tomuto záveru súd dospel na základe vykonaného dokazovania, keď žalobkyňa celkom jednoznačne vstupovala do úverového vzťahu so žalovaným ako podnikateľka - živnostníčka, čo je zrejme už len z obsahu samotnej zmluvy o úvere. Informácia o žalobkyňi ako podnikateľke totiž nevychádza z jedného zaškrtnutého políčka, ako sa to snaží žalobkyňa zavádzajúco podsúvať, ale z viacerých celkom jednoznačne vyplnených údajoch o žalobkyňi ako podnikateľke, vrátane jej IČO, označenie OÚ Trnava, kde je v živnostenskom registri zapísaná a obsah zmluvy o úvere nepripúšťa o tom, že žalobkyňa si úver zobrala ako podnikateľka absolútne žiadne pochybnosti. Preto je nenáležitá aj argumentácia žalobkyne, že v prípade pochybnosti treba daný vzťah považovať za spotrebiteľský. Nakoľko predmetný právny vzťah, ktorý vznikol medzi účastníkmi na základe zmluvy o úvere, nie je spotrebiteľským vzťahom, nemožno naň aplikovať žiadne z ustanovení Občianskeho zákonníka, Zákona o ochrane spotrebiteľa, Zákona o spotrebiteľských úveroch ani ustanovenie § 153 O.s.p.“ Súd posudzoval rovnako ako v prípade navrhovateľky zmluvu o úvere uzatvorenú za účelom podnikania, pri ktorej sa domáhal navrhovateľ jej spotrebiteľského charakteru.

23. Poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu v Bratislave IV, sp. zn. 4C/26/2011, ktoré obdobne rozhodovalo vo veci zmluvy o úvere s vyznačeným účelom podnikania. Návrh na začatie konania bol zamietnutý, a to s odôvodnením „Zmluva o úvere bola uzatvorená na základe Obchodného zákonníka, je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom, a strany si medzi sebou dohodli, že všetky ich právneho vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať navrhovateľa za spotrebiteľa a uzatvorenú zmluvu za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona

o spotrebiteľských úveroch, preto ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa v tomto prípade nie sú vôbec aplikovateľné.“

24. Poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu v Ružomberok, sp. zn. 3C/46/2016-90, ktoré obdobne rozhodovalo vo veci zmluvy o úvere s vyznačeným účelom podnikania. „Súd mal v konaní za preukázané z výpisu zo živnostenského registra, že navrhovateľka v období od 1.5.201 do 18.2.2014 bola podnikateľkou na základe živnostenského oprávnenia, Podľa názoru súdu dôkazné bremeno ohľadom tvrdenia navrhovateľky, že zmluvu o úvere uzatvorila ako spotrebiteľ, to znamená, že peňažné prostriedky jej boli poskytnuté z dôvodu nepriaznivej finančnej situácie, nakoľko potrebovala refinancovať predchádzajúce úver, bolo na navrhovateľke, keďže zo samotného znenia zmluvy o úvere vyplynulo, že navrhovateľka uzatvorila o úvere ako fyzická osoba - podnikateľ, a nie ako spotrebiteľ, teda nejde o spotrebiteľský úver v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. a z toho dôvodu zmluva o úvere nemusí nevyhnutne obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 1, ods. 2 toto zákona.

25. Rovnako tiež sa nevzťahuje na túto zmluvu, resp. jej dojednania ochrana spotrebiteľa v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.“

26. V zmysle § 451 Občianskeho zákonníka: „kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.“

27. Žalovaný bol naďalej toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Žalobca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie z tejto zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov.

28. V zmysle ust. § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník „Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.“

29. žalovaný navrhol, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

30. Žalobca v replike zo dňa 19.08.2020 uviedol, že dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku žalovaný napáda tým, že predmetnú úverovú zmluvu nie je možné posudzovať ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nakoľko žalobca v predmetnom zmluvnom vzťahu vystupuje v pozícii podnikateľa. Žalobca s takýmto názorom nesúhlasil a bol presvedčený o tom, že predmetná zmluva má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy tak ako sa o tom vyjadril už v predchádzajúcich podaniach. Uvedené tvrdenie vyplýva okrem iného z tej skutočnosti, že ide o zmluvu formulárovú, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Navyše žalovaný pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržuje ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodríava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred samotným uzavretím zmluvy o úvere, resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých jej ustanovení a o tom aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca žalovaného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažujeme vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporné. V snahe o zachovanie právnej istoty nášho klienta v krátkosti uviedol nasledujúce skutočnosti podporujúce takýto záver.

31. Podľa § 1 ods. 2/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia úverovej zmluvy): spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

32. Podľa § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania,

33. Podľa § 2 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,

34. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom

35. V prejednávanej veci však zrejme nedošlo k uzavretiu zmluvy o úvere v zmysle ustanovenia § 497 a nasledujúceho Obchodného zákonníka ale došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke v zmysle ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka. Uvedené odôvodnil nasledovne:

36. V zmysle ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka: Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu - REÁLNA ZMLUVA

37. V zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka: Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. - KONSENZUÁLNA ZMLUVA

38. V prípade predmetného zmluvného vzťahu ide o zrejmu reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí (pôžičky) - vid' ustanovenie na 1. strane predmetnej zmluvy dole ...dlžník potvrdzuje svojim podpisom prevzatie... Aj napriek snahe žalovaného účelovo zaradiť tento vzťah pod režim Obchodného zákonníka (pre spotrebiteľa prísnejšieho), tento je potrebné posudzovať sa bez ohľadu na označenie zmluvy, a to podľa jej obsahu a nie formy, resp. podľa nesprávne pomenovaného úkonu (zmluvy). Tento zmluvný vzťah tak v každom prípade treba subsumovať pod normy občianskeho práva. K predmetnej zmluve žalobca uviedol, že takmer každý jej odsek je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Tak ako je tomu v stovkách ďalších úverových vzťahoch žalovaného a úverovú zmluvu a jej znenie nemohol žalobca ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť, nakoľko bola vopred pred formulovaná a v takomto znení bez možnosti pripomienkovania mu bola predložená na podpis. Vzhľadom na znenie samotnej zmluvy o úvere, znenie všeobecných podmienok poskytnutia úveru a z dôvodu neprehľadnosti a nedodržania zákonom stanovených náležitostí zmluvy o úvere, žalobca ustanoveniam zmluvy o úvere, bez príslušného vzdelania, poprípade skúseností nemohol rozumieť a vyčítať z nej všetky pre neho plynúce následky. Vychádzajúc z podmienok uzavretia úverovej zmluvy je však aj napriek účelovým a ničím nepodloženým tvrdeniam žalovaného o tom, že ide o zmluvný vzťah podriadený výlučne pod ustanovenia Obchodného zákonníka preukázateľné, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, a teda má sa riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedené je zdôraznené najmä z tým, že predmetnú zmluvu je nutné posúdiť v závislosti od jej obsahu a objektívneho posúdenia postavenia zmluvných strán, ktoré ju uzatvorili. Naopak posúdenie zmluvy z čisto formálneho hľadiska tak ako to požaduje žalovaný by malo za následok zvýhodnenie silnejšej zmluvnej strany, ktorá uzatvára takéto formulárové zmluvy so spotrebiteľmi pravidelne a svojim nepoctivým konaním sa snaží využiť nevedomosť spotrebiteľa, resp. slabšie postavenie druhej zmluvnej strany na to, aby docielila vyňatie uvedených zmlúv spod ochrany ustanovení zákonov na ochranu spotrebiteľa. Postupom, ktorým by súd nepriznal žalobcovi postavenie spotrebiteľa by došlo k priamemu nerešpektovaniu samotného účelu uvedených zákonov, ktoré slúžia na ochranu spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch z obdobných nevyvážených formulárových zmlúv. Tvrdenie žalovaného o tom, že žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky slúžili na účel žalobcovho podnikania je zavádzajúce a účelové. Zdôraznil, že je bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt, a ak to nie je možné (v prípade ak dlžník nemá žiadne podnikateľské oprávnenie), aspoň účelovo zaškrtnúť políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. V uvedených intenciách poukazujeme aj na obsiahlu rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky týkajúcu sa takejto snahy dodávateľov o označenie spotrebiteľov ako podnikateľských subjektov. Pokiaľ ide o osobitný podpis žalobcu, ktorý má vyjadriť jeho súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, je potrebné povedať, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy absolútne nemá, a ani nemôže mať vedomosť o tom aké právne následky preňho môže mať podpísanie žalovaným pred formulovaného vyhlásenia týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov, ktoré sa navyše nachádza v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokuje jeho súhlas s výškou poskytnutého úveru a výškou jednotlivých splátok. Spotrebiteľ tak nemôže ani predpokladať (spotrebiteľ nebol mandatórom žalovaného ani len upozornený na právne dôsledky takéhoto vyhlásenia) ako si svoje postavenie môže zhoršiť, a preto je nevyhnutné účel použitia poskytnutých finančných prostriedkov skúmať z objektívneho hľadiska. Vzhľadom na uvedené je nutné objektívne posúdenie využitia žalobcom prijatých finančných prostriedkov. Nevyhnutnosť objektívneho posúdenia účelu použitia finančných prostriedkov potvrdzuje taktiež rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky a Súdneho dvora Európskej únie (pri konkrétne tých istých formulárových zmluvách o úvere žalovaného), ako i rozhodovacia prax súdov Českej republiky (pri obdobných zmluvách o úvere). Uvedené súdy v rámci svojej rozhodovacej praxe pri posudzovaní týchto zmlúv posúdili obdobné úverové vzťahy ako spotrebiteľské, a tak nevyhnutne aplikovali ustanovenia právnych predpisov určených na ochranu spotrebiteľa. Žalobca samotný prehlásil, že poskytnutý úver použil výlučne na súkromné účely pričom takto zamýšľal už pri podpise samotnej zmluvy. Žalobca pritom upozornil, že uvedené objektívne vyplýva aj z tej skutočnosti, že vo svojom účtovníctve viažucom sa k jeho podnikaniu neeviduje predmetný

úver. V súvislosti s uvedeným žalobca zároveň poukázal na ustanovenie § 54 ods. 2) Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Nutnosť aplikácie ustanovení týkajúcich sa ochrany práv spotrebiteľa na každý zmluvný vzťah, ktorý uzatvára spotrebiteľ s dodávateľom, a to aj v tom prípade, ak by malo ísť o zmluvu uzatvorenú podľa Obchodného zákonníka bola vyslovená taktiež v Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.04.2015, vydanom pod sp. zn.: 3MCdo/14/2014, v ktorom uviedol: „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“ Pokiaľ žalovaný vo svojich úverových zmluvách označuje dlžníka dvojakým spôsobom rodným číslom, číslom občianskeho preukazu, trvalým bydliskom, a zároveň aj IČO-m, si dovoľujeme poukázať okrem iného aj na obsiahlu rozhodovaciaj prax, v rámci ktorej všeobecné súdy Slovenskej republiky posúdili obdobné úverové vzťahy ako vzťahy spotrebiteľské, pričom poukázal na:

- Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.08.2011, vydané pod sp. zn.: I. US 285/2011 - 16, v ktorom Ústavný súd okrem iného uviedol nasledovné: „K námietke oprávneného v odvolaní, že vzhľadom na osobu povinného - podnikajúca fyzická osoba - sa v danom prípade nejedná ani o spotrebiteľský vzťah ako taký a nie je možné daný vzťah podriaďiť pod právnu úpravu spotrebiteľského úveru, keďže ani jeden z účastníkov konania nie je spotrebiteľom, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade, aj keď bol povinný v zmluve o úvere označený tak rodným číslom, ako aj IČO-m, nebolo preukázané, že by konal pri uzatváraní zmluvy v rámci predmetu jeho obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka). Navyše zo samotnej zmluvy o úvere nevyplýva účel poskytnutia peňažných prostriedkov, či už na výkon povolania, zamestnania alebo podnikania dlžníka, ktorý by vylučoval aj aplikáciu z. č. 258/2001 Z. z., a nevyplýva z nej ani to, aký má poskytnutý úver súvis s podnikaním dlžníka. Podľa názoru odvolacieho súdu je v záujme oprávneného pri uzatváraní zmluvy, ktorá nemá byť považovaná za spotrebiteľskú zmluvu špecifikovať účel uzatvorenia zmluvy priamo v zmluve tak, aby bol jasný a zrozumiteľný. Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad priaznivejší pre spotrebiteľa, čím treba podľa názoru odvolacieho súdu dospieť k záveru, že dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy o úvere zaťažuje toho, kto túto skutočnosť tvrdí, čiže oprávneného. Vzhľadom na uvedené mal odvolací súd za to, že na vzťah medzi oprávneným a povinným je potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, t. j. Občiansky zákonník v ust. § 52 a nasl., ako aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.“

- Uznesenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.04.2018, vydané pod sp. zn.: 10NcC/9/2018 - 107, v ktorom sa uvádza: „Z obsahu Zmluvy o úvere jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa je v nej označená menom, priezviskom dátumom narodenia, číslom občianskeho preukazu, trvalým bydliskom a zároveň obchodným menom, IČO - m, číslom živnostenského registra, miestom podnikania s tým, že v zmluve prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania.

39. Z uvedeného vyplýva, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu typovej (adhéznej) zmluvy, ktorá mala podobu formulárovej zmluvy s vopred predtlačnými podmienkami veriteľom (dodávateľom - podnikateľom) s nemožnosťou zmeniť či ovplyvniť ich znenie dlžníkom (spotrebiteľom), pokiaľ záujemca o poskytnutie úveru chcel vstúpiť do zmluvného vzťahu s veriteľom. Napriek tomu, že v zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 16. 12. 2008 žalobkyňa, ako dlžník prehlásila, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania a v zmluve bola označená obchodným menom je nepochybné, že v nej bola označená aj svojím rodným číslom, a preto nemožno jednoznačne konštatovať, či pri uzatváraní Zmluvy o úvere dňa 16. 12. 2008 konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Posúdenie postavenia žalobkyne pri poskytnutí predmetného úveru a jej prípadné vylúčenie z právneho rámca občianskoprávnej ochrany ako spotrebiteľa, bude predmetom dokazovania vo veci samej, nakoľko dostupné všeobecné údaje o uzavretí zmluvy o úvere, charakter inej, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nepreukazujú.“

- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE 100/2013 - 133, v ktorom sa uvádza: „...nakoľko vzhľadom na označenie dlžníka (povinného) v predmetnej úverovej zmluve nie je z jej obsahu možné ustáliť, či povinný túto zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ alebo ako nespotebiteľský subjekt v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Uvedené nemožno bezpečne ustáliť s poukazom na „dvojaké“ označenie povinného v tejto zmluve tak osobnými údajmi, ktoré sú typické pre nepodnikajúcu fyzickú osobu (meno, priezvisko, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu a trvalé bydlisko) ako aj údajmi charakterizujúcimi fyzickú osobu podnikateľa (obchodné meno, IČO, miesto podnikania). Z uvedených údajov dokonca možno dôjsť skôr k predpokladu, že povinný uvedenú zmluvu uzatváral ako spotrebiteľ a nie ako podnikateľ, keď údaje

obsiahnuté v rámci označenia zmluvných strán, ktoré by charakterizovali povinného ako podnikateľa sú voľne dostupné vo verejnej časti živnostenského registra alebo tiež z osvedčenia o živnostenskom oprávnení. Naopak údaje charakterizujúce povinného ako fyzickú osobu nepodnikateľa nie sú verejne prístupné a je možné ich zistiť len z dokladov priamo poskytnutých povinným, napríklad z občianskeho preukazu. Zo znenia predmetnej zmluvy je zrejmé, že verejná listina (napr. Občiansky preukaz) nebola pri uzatváraní zmluvy využitá len na identifikáciu dotknutej fyzickej osoby, či napr. ide o tú istú osobu, ktorá predložila živnostenské oprávnenie, ale tieto údaje boli do obsahu zmluvy priamo zahrnuté. Preto sa dá predpokladať, že dlžník v uvedenom vzťahu vystupoval ako spotrebiteľ. Predmetná zmluva o úvere má povahu značne jednostrannej adhéznej zmluvy obsahujúcej veľké množstvo ustanovení znevýhodňujúcich dlžníka, ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Jej forma na predtlačenom formulári spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami skôr svedčí o skutočnosti, že bola uzatváraná bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi. V prípade pochybnosti o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nesporebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ, oprávnený), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nesporebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Bezpečným preukázaním nemôže byť (nie je) všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon podnikania, prípadne uvedenie identifikačného čísla osoby a ani údaj o tom, pod akým číslom je fyzická osoba zapísaná v živnostenskom registri. Takéto údaje neposkytujú odpoveď na otázku, v akom odbore podnikania povinný vykonáva svoju podnikateľskú činnosť a akú konkrétnu súvislosť s podnikateľskou činnosťou vôbec uzatvorenie zmluvy o úvere má. Oprávnenému sa nepodarilo preukázať, že povinný pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, a teda že predmetná zmluva má nesporebiteľský charakter.

- Rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 23.02.2017, vydaný pod sp. zn.: 20Co/61/2016 - 107, v ktorom krajský súd uvádza: „Žalovaný namieta, že žalobca si vzal úver za účelom podnikania, preto je možné na predmetný právny vzťah aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobcovi túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobca ovplyvniť nemohol, nakoľko boli pripravené už vopred, a to pre väčší počet spotrebiteľov. Navyše žalovaný má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovaným preukázané, aby úver poskytoval žalobcovi za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Samotná okolnosť, že žalobca v čase uzavretia úverovej zmluvy bol držiteľom živnostenského oprávnenia nepreukazuje, že zmluvu o úvere uzavrel ako podnikateľ na účel podnikania. Táto okolnosť bola potvrdená aj svedeckou výpoveďou B. K., ktorá v mene žalovaného zmluvu uzavrela. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 3. septembra 2015 vo veci C-110/14, P. S. M. proti R. Y. K. R., podľa ktorého pojem „spotrebiteľ“ v zmysle článku 2 písm. b) smernice 93/13 má objektívnu povahu a nezávisí od konkrétnych vedomostí, ktoré môže dotknutá osoba mať alebo informácií, ktoré táto osoba skutočne má k dispozícii. Článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že fyzickú osobu vykonávajúcu povolanie advokáta, ktorá uzatvorila s bankou zmluvu o úvere bez toho, aby v nej bol špecifikovaný účel tohto úveru, možno považovať v zmysle uvedeného ustanovenia za „spotrebiteľa“, ak táto zmluva nie je spojená s obchodmi, povolaním alebo podnikaním tohto advokáta.“

- Uznesenie Krajského súdu Bratislava vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 8NcC/25/2014 - 36, v ktorom v konaní proti totožnému žalovanému o akého ide aj v prejednávanom prípade krajský súd rozhodol, že nesúhlas s postúpením veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn.: 18C/72/2013, je dôvodná. Okrem iného krajský súd vo veci formálne zhodnej formulárovej zmluvy aká je v tomto prípade konštatoval: „...nepochybne došlo k uzatvoreniu typovej (adhéznej) zmluvy, ktorá mala podobu formulárovej zmluvy s vopred určenými podmienkami s nemožnosťou zmeniť či ovplyvniť ich znenie...Svoje postavenie spotrebiteľa navrhovateľ odôvodňoval tým, že pri uzatváraní zmluvy ani pri jej plnení nevystupoval vo vzťahu k odporcovi ako podnikateľ, ktoré jeho tvrdenie bude v konečnom dôsledku predmetom konania vo veci samej.“ V tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie Krajského súdu Trnava v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 10CoE/70/2010, v ktorom konštatoval, že: „bezpečným preukázaním nemôže byť (nie je) len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí

úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie odberateľa a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má.“

- Uznesenie Krajského súdu Košice, vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 4CoE/58/2013, ktorým sa konajúci súd nestotožnil s „predčasným“ právnym záverom súdu prvého stupňa, že nárok priznaný rozhodcovským rozsudkom nevyplýva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že označenie povinnej v exekučnom titule, ako aj v návrhu na začatie exekúcie obsahuje IČO, ktoré môže svedčiť o skutočnosti, že úver mohol byť poskytnutý povinnej na účel podnikania. Avšak fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, môže uzavrieť aj takú zmluvu o úvere, ktorá sa netýka jej podnikateľskej činnosti, teda takú zmluvu, ktorá je zameraná na uspokojovanie jej osobných potrieb a potrieb jej členov rodiny a domácnosti. Súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že: „...púhe označenie povinnej IČO-m nemôže viesť k záverom o tom, že predmetná zmluva bola uzavretá na účel podnikania.“

40. Žalobca uviedol, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným vzniknutý na základe predmetnej zmluvy o úvere je v tomto prípade vzťahom spotrebiteľským, čo možno vyvodiť aj z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní vedenom pod sp. zn.: I. ÚS 243/07, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že: „...ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil...“ (t. j. v predmetnom prípade v neprospech žalovaného). V uvedenej súvislosti poukázal taktiež na

- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 15Co/497/2014, v ktorom okrem iného konajúci súd uvádza, že: „Spotrebiteľ nemôže mať vedomosť o následkoch označenia ako podnikateľského subjektu prípadne použitia finančných prostriedkov na podnikateľské účely, pričom veritelia zneužívajú neznalosť spotrebiteľov o následkoch ich označovania ako podnikateľských subjektov a za tým účelom využívajú nekalé obchodné praktiky, ktoré typickým príkladom je práve duplicitné označenie subjektov.“

- Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica vydané v konaní vedenom pod sp. zn.: 13CoE/165/2013 - 103, v ktorom krajský súd zaujal takéto stanovisko: „Z predloženej zmluvy jednoznačne nevyplýva, či povinná uzavrela zmluvu o úvere ako fyzická osoba- nepodnikateľ alebo ako podnikateľ, a či v druhom z uvedených možností pri uzatváraní a plnení zmluvy o úvere konala alebo nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti. Zmluvnými stranami sú dodávateľ, spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o., ktorej predmet činnosti je aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, teda koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je subjekt, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Povinná na základe výzvy súdu oznámila, zmluvu o úvere uzatvorila ako fyzická osoba - spotrebiteľ a zo žiadneho jej úkonu pri žiadosti o úver nevyplývalo, že by si úver brala na podnikanie. Celá žiadosť o úver ako aj zmluvu o úvere vypísala obchodná zástupkyňa oprávneného a povinná žiadosť len podpísala.“ Na základe uvedeného KS BB ďalej konštatoval „že je nepochybné s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsahu zmluvy a vopred pripravenom obsahu zmluvy na predtlačenej formulári bola uzavretá spotrebiteľská zmluva podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto je potrebné na tento právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva.“

41. Je nevyhnutné skúmať použitie finančných prostriedkov - v uvedených súvislostiach je aj v súlade s ustálenou judikatúrou. V uvedenej súvislosti poukazujeme na Rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 26.05.2011, vydané pod sp. zn.: 6Co/84/2011, podľa ktorého: „...je konanie, ktorým sa presvedča, navádza alebo inak pôsobí na spotrebiteľov, s cieľom dosiahnuť, aby sa ako účel úveru vyznačil účel na zamestnanie, povolanie alebo podnikanie, teda aby sa vyznačoval ako účel úveru, účel, ktorý nie je pravdivý, je v rozpore so smernicou č. 2005/2009 ES z 11. 5. 2005 o nekalých obchodných praktikách voči spotrebiteľovi na vnútornom trhu, pretože takéto konanie možno zaradiť pod nekalú prax a zároveň môže napĺňať atribúty agresívnej obchodnej praxe, čo znamená, že ak sa podstatne zhoršuje sloboda výberu alebo správanie priemerného spotrebiteľa, každá nekalá prax sa považuje za neprijateľnú voči spotrebiteľovi.“

42. V súvislosti s vyššie uvedenými tvrdeniami týkajúcimi sa nesprávneho označenia spotrebiteľa v predmetnej úverovej zmluve žalobca poukázal na to, že podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (platného a účinného v čase uzavretia úverových zmlúv): § 9 ods. 7) Veriteľovi alebo finančnému agentovi sa zakazuje predkladať spotrebiteľovi návrhy zmlúv, ktorých zrejším účelom je obchádzanie ustanovení tohto zákona; za takéto konanie sa považuje aj to, že sa čerpanie finančných prostriedkov alebo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zahrnú do zmlúv o úvere, ktorých povaha alebo účel by umožnili vyhnúť sa uplatňovaniu tohto zákona. Ak veriteľ využil omyl spotrebiteľa a použil zmluvné podmienky, ktorými vylúčil aplikáciu ustanovení vzťahujúcich sa na spotrebiteľské úvery, považuje sa zmluva za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ak veriteľ nepreukáže, že nemal úmysel obísť

tento zákon. Je zrejme, že konaním, ktorým sa veriteľ snaží o označenie dlžníka ako podnikateľa v predmetnej úverovej zmluve dochádza zo strany dodávateľa k obchádzaniu zákona, a to tým, že označením dlžníka ako podnikateľa vylúči aplikáciu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ktoré z pohľadu dodávateľa upravujú podmienky poskytovania úverov omnoho nevýhodnejšie, než je tomu v prípade právnej úpravy v zmysle Obchodného zákonníka. Takéto konanie je tak v priamom rozpore s vyššie citovaným ustanovením § 9 ods. 7) zákona o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho je potrebné aj napriek akýmkoľvek prípadným pochybnostiam o spotrebiteľskom charaktere úverovej zmluvy hľadieť na danú zmluvu ako na zmluvu uzavretú medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Aj na základe uvedených skutočností je tak zrejme, že v prejednávacom prípade ide o právny vzťah založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho je tento potrebné posudzovať v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

43. V tejto súvislosti ďalej poukázal na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného žalobca poukazuje na aktuálne znenie čl. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v zmysle ktorého:

Čl. 2 ods. 1) Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Čl. 2 ods. 2) Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

44. V rámci rozhodovania to konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí vydanom pod sp. zn.: 5ECdo/192/2014, v ktorom je uvedený: „K zásadám právneho štátu, ktorými je sudca viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnakú odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06).

45. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštatuje, že rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. n. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Podobne EŠLP v rozsudku L. proti K. konštatuje, že je v rozpore s princípom právnej istoty, ak súd v obdobných veciach rozhodne odlišne, pričom práve úlohou najvyššieho súdu je usmerňovať takéto rozdielne rozhodnutia. Vychádzajúc z faktu, že princípy právneho štátu sú princípmi ústavnými a preto je súd (sudca) nimi viazaný, je jeho povinnosťou rešpektovať princíp právnej istoty a zabezpečiť jeho uplatnenie v rozhodovacej činnosti.“

46. Žalobca tiež poukázal na aj na Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. januára 2013, vydaného pod sp. zn.: 6MCdo/9/2012, podľa ktorého princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ musí ustúpiť dôležitejšiemu princípu - princípu ochrany spotrebiteľa. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza: „...kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.“

47. Na základe vyššie uvedeného žalobca trval na podanej žalobe v celom rozsahu a žiadal, aby jej konajúci súd v celom rozsahu vyhovel a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

48. Súd na prejednanie sporu nariadil pojednávanie dňa 16.09.2021 a vo veci rozhodol v neprítomnosti žalovaného, ktorý svoju neprítomnosť ospravedlnil, súhlasil s konaním súdneho pojednávania v jeho neprítomnosti.

49. Súd vykonal dokazovanie vyjadreniami sporových strán, ako aj predloženými listinnými dôkazmi: Prehľad k zmluve č. 603701210 Zmluva o úvere č. 603701210, Všeobecné podmienky poskytnutia úveru, na základe ktorých zistil nasledovný skutkový stav: Žalobca so žalovaným uzatvoril dňa 15.02.2013 zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovaným vo výške 1.000,- eur žalobcovi. Žalobca sa zaviazal dlžnú sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 968,- eur (celkom vo výške 1.968,- eur) zaplatiť v dvanástich mesačných splátkach po 164,- eur, počnúc dňom 20.03.2013. Žalobca ako dlžník prehlásil, že finančné prostriedky boli poskytnuté na výkon podnikania.

50. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

51. Podľa § 52 ods. 2 OZ, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

52. Podľa § 52 ods. 3 OZ, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

53. Podľa § 52 ods. 4 OZ, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

54. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

55. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

56. Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať

a) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu,

b) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

c) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa v okamihu odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

d) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

e) celkovú výšku a menu poskytnutého spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

f) v prípade odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu, opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

g) konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru,

h) ročnú úrokovú sadzbu; v prípade variabilnej ročnej úrokovej sadzby zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať podmienky zmeny variabilnej ročnej úrokovej sadzby, ako aj index alebo referenčnú sadzbu, ktoré sa vzťahujú na pôvodnú variabilnú ročnú úrokovú sadzbu,

i) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

k) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok,

l) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

m) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c) prvom až piatom bode, ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; pričom sa uvedie výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad,

n) oprávnenie spotrebiteľa na zníženie celkových nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa § 6 a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti,

o) upozornenia týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

p) práva spotrebiteľa podľa § 7,

q) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

r) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

s) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 8 ods. 1.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

57. Podľa § 451 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

58. Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

59. Na základe vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu veci súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Súd mal za preukázané, že medzi sporovými stranami došlo dňa 15.02.2013 k platnému uzavretiu úverovej zmluvy. Medzi stranami sporu bolo sporné, či predmetnú zmluvu možno považovať za zmluvu spotrebiteľskú, keď žalovaný tvrdil, že predmetná zmluva je uzatvorená podľa zákonných ustanovení Obchodného zákonníka. Súd po preskúmaní obsahu úverovej zmluvy dospel k záveru, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Predmetná zmluva má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy. Uvedené tvrdenie vyplýva okrem iného z tej skutočnosti, že ide o zmluvu formulárovú, vyplnenú mandatórom žalovaného, ktorú žalovaný dlhodobo a v mnohých obdobných prípadoch uzatvára so spotrebiteľmi pričom títo nemajú akúkoľvek možnosť ovplyvniť jej obsah prípadne zmeniť niektoré jej ustanovenia. Navyše žalovaný pri uzatváraní takýchto formulárových zmlúv nedodržiava ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa tým, že nedodržiava svoju povinnosť poskytovať spotrebiteľovi informácie v dostatočnom predstihu pred samotným uzavretím zmluvy o úvere, resp. spotrebiteľa pri podpise zmluvy náležite neinformuje o význame jednotlivých jej ustanovení a o tom aký dopad budú mať pre spotrebiteľa jednotlivé časti zmluvy, ktoré zástupca žalovaného sám vyplní a následne bez poučenia predloží spotrebiteľovi na podpis. Spotrebiteľský charakter uzavretej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným nepovažujeme vzhľadom na uvedené a na početnú judikatúru súdov v skutkovo a právne totožných veciach za sporné. Súd uzavretú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu spotrebiteľskú uzatvorenú podľa Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. nakoľko v druhej časti predmetnej zmluvy, v mieste na tom určenom, žalobca svojím podpisom nepotvrdil, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania. Tvrdenie žalovaného, že žalobcovi poskytol úver na výkon podnikateľskej činnosti tak žalovaný nepreukázal. V úvodnej časti zmluvy o úvere je síce uvedené IČO dlžníka a číslo registrácie na živnostenskom úrade dlžníka ale v druhom odseku zmluvy, v ktorom je uvedená výška úveru a prehlásenie, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania absentuje podpis dlžníka ako podnikateľa, hoci je v zmluve na to miesto zvlášť vymedzené. V prípade, ak by bol úver skutočne poskytnutý za účelom podnikania žalovaný by pri uzatváraní zmluvy trval na tom, aby žalobca poskytnutie finančných prostriedkov za účelom podnikania potvrdil svojim podpisom, v mieste na to v zmluve určenom. Žalovaný teda neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že sa jedná o zmluvu uzatvorenú podľa obchodného práva. Žalobca z úverovej zmluvy, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 1.000.- eur, uhradil žalovanému 3.822,60 eur, t.j. o 2.822,60 eur viac. Žalovaný tieto skutočnosti vo svojom vyjadrení nerozporoval. Vzhľadom skutočnosť, že predmetnú zmluvu súd považuje za spotrebiteľskú, na takto založený zmluvný vzťah je preto potrebné aplikovať právne normy spotrebiteľského práva, a to najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a nasl. o spotrebiteľských zmluvách, ako i osobitné predpisy, a to najmä zákon o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu súd v rámci prieskumnej činnosti zistil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) a j) zákona č. 129/2010 Z.z., t.j. úrokovú sadzbu a údaj o RPMN. Súd zmluvu preto v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. považoval za bezúročnú a bez poplatkov.

S poukazom na vyslovený právny názor o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, žalovanému vznikol nárok na zaplatenie istiny poskytnutého úveru (1.000.- eur). Súd mal z predložených listinných dôkazov a tvrdení strán sporu preukázané, že žalovanému bola poskytnutá suma vo výške 1.000.- eur a žalobca žalovanému vrátil sumu 3.822,60 eur. Žalobca tak žalovanému na poskytnutý úver uhradil o 2.822,60 eur viac. Vzhľadom na to, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov suma 2.822,60 eur, o ktorú žalobca žalovanému uhradil na poskytnutý úver viac, predstavuje nárok žalobcu z titulu bezdôvodného obohatenia.

60. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

61. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia na Okresnom súde Bratislava I v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepreloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z. z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z. z.).